

Екатерина Ненчева

Твоята усмивка

Аз гледах те и – плачеше душата ми...
От мъка-шастие в забрава;
а ти – невелно може би – тогава
пред мойта тъжна младост се усмихна,
душата ми с неземаен лъч примами...
И буря пролетна утихна.
Ах, твоята усмивка! – с лъч небесен тя
душата ми огря...

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Пламен Барух

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6499>]